

Statele membre pot supraveghea respectarea normelor privind protecția consumatorilor de către societăți care, deși sunt stabilite într-un alt stat membru, furnizează pe teritoriul lor servicii de comunicații electronice

În schimb, acestea nu pot obliga astfel de societăți să creeze pe teritoriul lor o sucursală sau o filială

UPC este o societate luxemburgheză care furnizează din Luxemburg, cu titlu oneros, pachete de servicii de programe de radio și de televiziune cu acces condiționat și captabile prin satelit. Aceste servicii sunt furnizate unor abonați stabiliți în alte state membre, printre care Ungaria.

În urma unor plângeri depuse de abonați ai UPC, autoritățile maghiare au solicitat UPC să le comunice informații cu privire la relația contractuală a acesteia cu unul dintre clienții săi. Însă UPC a refuzat să furnizeze aceste informații pentru motivul că, dat fiind că sediul său se află la Luxemburg, autoritățile maghiare nu sunt competente să inițieze proceduri de supraveghere împotriva sa. Întrucât nu au primit informațiile solicitate, autoritățile maghiare au aplicat UPC o amendă. În condițiile în care aceasta din urmă a formulat o acțiune în instanță pentru a contesta amenda, Fővárosi Törvényszék (Tribunalul din Budapesta, Ungaria) urmărește să afle, în esență, dacă autoritățile maghiare sunt abilitate de dreptul Uniunii să supravegheze activitatea UPC în Ungaria.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea de Justiție arată că serviciul furnizat de UPC constituie un „serviciu de comunicații electronice”. În această privință, Curtea amintește că Directiva privind autorizarea¹ permite statelor membre să impună înregistrarea începerii furnizării unui astfel de serviciu pe teritoriul lor. De asemenea, directiva permite unui stat membru pe teritoriul căruia locuiesc destinatarii acestui serviciu să supună prestarea sa anumitor condiții specifice sectorului comunicațiilor electronice.

Astfel, **autoritățile naționale pot solicita întreprinderilor informațiile necesare pentru a verifica respectarea condițiilor privind protecția consumatorilor** în cazul în care acestea primesc o plângere sau efectuează o anchetă din proprie inițiativă. În acest context, **statele membre pot iniția proceduri de supraveghere cu privire la activitatea, pe teritoriul lor, a furnizorilor de servicii de comunicații electronice stabiliți într-un alt stat membru al Uniunii.**

În schimb, **statele membre nu pot impune acestor furnizori crearea unei sucursale sau a unei filiale pe teritoriul lor** întrucât o astfel de obligație ar contraveni liberei prestări a serviciilor.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

¹ Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelilor și serviciilor de comunicații electronice (JO L 108 p. 21, Ediție specială, 03/vol. 35, p. 183), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO L 337, p. 37).

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708